

Sygn. akt VI A Ca 1259/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Ewa Klimowicz - Przygódzka

Sędziowie: SA Irena Piotrowska (spr.)

SO (del.) Jadwiga Smołucha

Protokolant: sekr. sądowy Agnieszka Pawłowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 kwietnia 2014 r. w Warszawie

sprawy z powództwa (...) S.A. w W.

przy udziale interwenienta ubocznego po stronie powodowej (...) Sp. z o.o. w W.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

z udziałem zainteresowanego (...) Towarzystwa (...) w P.

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 1 marca 2013 r.

sygn. akt XVII AmE 167/11

1. oddala apelację;

2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) S.A. w W. oraz na rzecz (...) Sp. z o.o. w W. kwoty po 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1259/13

UZASADNIENIE

Decyzją (...) z dnia 21 listopada 2005 roku pozwany - Prezes Urzędu Regulacji Energetyki uznał że powód - (...) SA. z siedzibą w W. posiadający koncesję na dystrybucję energii elektrycznej nie wywiązał się z obowiązku utrzymywania w należyтым stanie technicznym - obiektów, instalacji i urządzeń oraz naruszył warunek 2-2.3. koncesji na dystrybucję energii elektrycznej udzielonej decyzją Prezesa URE w ten sposób, że nie utrzymywał obiektów, instalacji i urządzeń w należyтым stanie technicznym umożliwiającym przesyłanie energii w sposób ciągły i niezawodny, za co wymierzył powodowi karę pieniężną w wysokości 1 % przychodu działalności koncesjonowanej osiągniętego w 2004 roku, to jest w kwocie 7.650.000 zł.

Od powyższej decyzji powód - (...) S.A. w W. złożył odwołanie zaskarżając ją w całości i wniósł o zmianę tej decyzji w ten sposób, że nie stwierdza się naruszenia powołanych w niej przepisów ustawy - Prawo energetyczne, ani też udzielonej powodowi koncesji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie:

1) art. 56 ust. 1 pkt 10 oraz pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne przez błędną i niezgodną z obowiązującym prawem oraz powszechną praktyką polskich przedsiębiorstw energetycznych ocenę stanu technicznego sieci powoda, który jedynie z uwagi na fakt eksploatacji w sieciach określonych w decyzji typów izolatorów długopniowych został uznany przez pozwanego jako nienależyty i uniemożliwiający przesyłanie energii elektrycznej w sposób ciągły i niezawodny, co zdaniem pozwanego doprowadziło do naruszenia powołanych wyżej przepisów ustawy i stanowi podstawę do nałożenia kary pieniężnej;

2) naruszenie art. 2 oraz art. 22 Konstytucji przez ograniczenie swobody działalności gospodarczej powoda bez podstawy ustawowej, polegające na faktycznym wprowadzeniu decyzją zakazu stosowania w prowadzonej przez niego działalności gospodarczej izolatorów długopniowych typu (...) i (...) produkcji bylelej NRD w sieciach, których stosowanie nie zostało zakazane, ani nawet ograniczone żadnym przepisem prawa;

3) naruszenie art. 7 oraz art. 10 k.p.a. przez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia sprawy w wyniku zaniechania przeprowadzenia przez pozwanego zgłoszonych w toku postępowania przez powoda dowodów, w szczególności dowodów na okoliczność powszechnie uznanego w elektroenergetyce standardu należytego utrzymania sieci, w tym w tym zgodności działalności powoda z powszechną praktyką w polskim sektorze elektroenergetycznym, w szczególności w zakresie stosowania i zasad wymiany izolatorów w sieciach polskich przedsiębiorstw elektroenergetycznych;

4) naruszenie art. 79 k.p.a. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów skutkiem czego pozwany błędnie określił standard techniczny należytego utrzymania sieci elektroenergetycznych w Polsce i nie uwzględnił faktycznej awaryjności izolatorów w sieciach 110kV, szczególnie na skutek uznania za udowodnione tezy i wniosków zawartych w błędnych i nierzetelnych opracowaniach Instytutu (...) oraz Politechniki (...);

5) naruszenia art. 8 i 9 k.p.a. przez brak określenia w toku postępowania do dnia wydania decyzji standardu należytego utrzymania sieci elektroenergetycznych, którego to naruszenia miał się dopuścić powód, przez co pozwany utrudnił powodowi w sposób mający wpływ na sposób załatwienia sprawy oraz ustalenie praw i obowiązków przedkładanie dowodów i wyjaśnień w zakresie utrzymywania sieci elektroenergetycznych w należyтым stanie technicznym;

6) naruszenie art. 107 § 3 k.p.a. przez pominięcie w uzasadnieniu decyzji wyjaśnienia dlaczego pozwany nie przeprowadził wnioskowanych przez powoda dowodów na okoliczność utrzymywania należytego stanu technicznego sieci i dał wiarę nierzetelnym i błędnym opracowaniom Instytutu (...);

7) naruszenie § 36 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 20 grudnia 2004 roku w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia do sieci elektroenergetycznych, ruchu i eksploatacji tych sieci przez niezastosowanie przy badaniu standardu należytego utrzymania sieci w sposób umożliwiający ciągłe i niezawodne dostarczanie energii elektrycznej faktu dopuszczania występowania przerw awaryjnych w dostawach energii elektrycznej bez względu na przyczynę tychże awarii, skalę i skutki spowodowanych nimi przerw w dostawach energii elektrycznej.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyło również (...) Towarzystwo (...) w P. zaskarżając ją w całości i wnosząc o zmianę zaskarżonej Decyzji w ten sposób, że nie stwierdza się naruszenia przepisów ustawy – Prawo energetyczne, ani też udzielonej (...) S.A. w W. koncesji, ewentualnie o uchylenie zaskarżonej Decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Powód wniósł ponadto o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania.

Zaskarżonej decyzji zarzucono naruszenie:

1) naruszenie prawa materialnego tj. art. 56 ust. 1 pkt 10 i pkt 12 w zw. z art. 4 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, a konsekwentnie zapisów koncesji powoda w pkt 2.2.3 oraz § 32 ust. 3 pkt 2 obowiązującego w 2004 roku Rozporządzenia Ministra Gospodarki w sprawie szczegółowych warunków przyłączenia podmiotów do sieci elektroenergetycznych, obrotu energią elektryczną, świadczenia usług przesyłowych, ruchu sieciowego i eksploatacji sieci oraz standardów jakościowych obsługi odbiorców,

poprzez:

a) błędną i niezgodną z obowiązującym prawem ocenę stanu technicznego sieci strony, opartą o niewłaściwe stwierdzenie, iż stosowanie wskazanych w Decyzji izolatorów typu (...) stanowi o niedopełnieniu obowiązku utrzymywania zdolności urządzeń, instalacji i sieci do realizacji zaopatrzenia w energię elektryczną w sposób ciągły i niezawodny, co zdaniem pozwanego doprowadziło do naruszenia przepisów powołanej wyżej ustawy i stanowiło podstawę do nałożenia kary pieniężnej na (...) S.A.;

b) pominięcie przy badaniu standardów utrzymywania sieci w sposób umożliwiający ciągle i niezawodne dostarczanie energii elektrycznej do odbiorców określonej w w/w Rozporządzeniu dopuszczalności występowania przerw awaryjnych w dostawach energii elektrycznej,

co spowodowało, iż nałożenie kary pieniężnej na (...) S.A. było bezpodstawne,

2) naruszenie przepisów postępowania, które miało lub mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a) art. 6 k.p.a. poprzez błędne ustalenie, jakie normy obowiązują i winne być zastosowane dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a mianowicie nieuwzględnienie art. 4 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne oraz § 32 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Przyłączeniowego;

b) art. 40 § 2 k.p.a. w zw. z art. 31 § 1 pkt 2 i § 3 k.p.a. poprzez przesłanie przez pozwanego Decyzji na adres siedziby powoda bez wskazania pełnomocników, którym miała być ona doręczona;

c) art. 80 k.p.a. poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, skutkiem czego pozwany błędnie określił standard techniczny należytego utrzymania sieci elektroenergetycznych w Polsce i nie uwzględnił faktycznej awaryjności wskazanych w Decyzji izolatorów ceramicznych długopniowych (...).

Rozpoznając powyższe odwołania, Sąd Ochrony konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 219 k.p.a. połączył obie sprawy do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia uznając, że pozostają one ze sobą w związku.

Wyrokiem z dnia 15 stycznia 2007 r. sygn. akt XVII AmE 32/06 Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zmienił zaskarżoną Decyzję w ten sposób, że umorzył postępowanie administracyjne oraz obciążył pozwanego kosztami postępowania.

Uzasadniając swoje rozstrzygnięcie, Sąd ten wskazał, że Prezes wydając zaskarżoną decyzję i nakładając na powoda karę pieniężną winien był wykazać, że powód (...) nie utrzymywała w należyтым stanie technicznym obiektów, instalacji i urządzeń oraz nie przestrzegała obowiązków wynikających z koncesji – czego nie uczynił.

Apelację od powyższego wyroku złożył Prezes URE zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 75 § 1 i art. 12 § 1 k.p.a. przez odmówienie mocy dowodowej mającej kluczowe znaczenie dla sprawy ekspertyzie Instytutu (...) w W. z marca 2005 r.;

- naruszenie przepisu art. 56 ust. 1 pkt 10 i 12 ustawy prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie i poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że odpowiedzialność określona w tych przepisach oparta jest na zasadzie winy, a nie na zasadzie bezprawności działania lub zaniechania;

- naruszenie przepisu art. 105 k.p.a. poprzez umorzenie postępowania administracyjnego w sytuacji, gdy nie zachodziły przesłanki do jego umorzenia.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie obu odwołań, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, z zasądzeniem kosztów postępowania.

Wyrokiem z dnia 19 września 2007 r. sygn. akt VI ACa 458/07 Sąd Apelacyjny w Warszawie uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Warszawie – Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów do ponownego rozpoznania. Uzasadniając orzeczenie Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd Okręgowy zaniechał rozpoznania istoty sprawy ograniczając swoje rozważania do kontroli prawidłowości postępowania przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki i błędnej oceny przeprowadzonych w toku tego postępowania dowodów jako pozbawionych mocy dowodowej

W dniu 28 maja 2008 r. Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów wydał wyrok w którym, oddalił odwołanie (...) S.A. w W. i (...) Towarzystwa (...).

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd wskazał, że pierwotną przyczyną awarii było zerwanie się izolatorów. Sąd podzielił stanowisko Prezesa URE, wyrażone w zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym zaniechanie wymiany izolatorów (...), stanowi uchybienie w utrzymaniu obiektów, instalacji i urządzeń, które wypełnia dyspozycję art. 56 ust. 1 pkt 10 oraz 12 ustawy Prawo Energetyczne. Zdaniem Sądu, pozwany w sposób prawidłowy wykazał, że awaria, która miała miejsce 22 listopada 2004 roku w W. była następstwem uchybień (...) S.A. w zakresie obowiązku utrzymywania w należytym stanie technicznym infrastruktury. W szczególności pozwany wykazał, że mechaniczne zerwanie się pary izolatorów długopniowych (...) było następstwem niedochowania przez (...) S.A. należytej dbałości o jakość i niezawodność instalacji.

Od powyższego rozstrzygnięcia apelację złożyli (...) S.A. w W. (dawniej (...) S.A.) i interwenient uboczny (...) Sp. z o.o. w W..

Tym samym sprawa z odwołania (...) Towarzystwa (...) wobec niezaskarżenia przez niego orzeczenia o oddaleniu jego odwołania stała się prawomocna. Niemniej jednak (...) Towarzystwo (...) w dalszym ciągu było uczestnikiem postępowania, gdyż przysługiwał mu status zainteresowanego w sprawie z odwołania (...) S.A. w W.

Wyrokiem z dnia 24 lipca 2009 r. sygn. akt VI ACa 1559/08 Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny oddalił apelację (...) S.A. w (...) Sp. z o.o. w W.

Od powyższego rozstrzygnięcia kasację złożył powód – (...) S.A. w W. oraz interwenient uboczny (...) Sp. z o.o. w W.

Sąd Najwyższy po rozpoznaniu kasacji uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia wniosków dotyczących kosztów postępowania kasacyjnego uznając zasadność postawionych w skargach kasacyjnych zarzutów dotyczących nieprzeprowadzenia dowodu z opinii biegłych – w zakresie w jakim było to konieczne dla dokonania oceny rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji oraz własnej oceny Sądu Apelacyjnego w świetle wniosków dowodowych zgłoszonych w postępowaniu apelacyjnym.

Po ponownym rozpoznaniu apelacji Sąd Apelacyjny w Warszawie wyrokiem z 30 września 2011 r. uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z 28 maja 2008 r. i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny wskazał, że u podstaw rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji oddalającego odwołanie od zaskarżonej decyzji leżały ustalenia tego Sądu - dokonane bez specjalistycznej opinii biegłego - że skoro awarię spowodowały niesprawne izolatory, to bezwzględną odpowiedzialność za taki stan rzeczy ponosi powód, ponieważ awaria

jest skutkiem jego wcześniejszych zaniedbań co oznacza, że nie utrzymywał w należyтым stanie technicznym podlegających mu obiektów instalacji i urządzeń. Sąd Okręgowy wykluczył przy tym możliwość wykazania przez przedsiębiorstwo energetyczne przy pomocy opinii biegłego, że przerwa w dostawie energii nie była następstwem zaniedbania obowiązku utrzymania obiektów, instalacji i urządzeń w należyтым stanie technicznym w rozumieniu przepisu ustalającego odpowiedzialność publicznoprawną.

Zaznaczono, że nie można wyprowadzić wniosku, że awaria na jednym odcinku tej infrastruktury, czy nawet pojedynczych urządzeń świadczy o niedochowaniu tego obowiązku. Awarie są elementem funkcjonowania każdego przedsiębiorstwa, w szczególności napędzanego siłami przyrody. Różne też mogą być przyczyny awarii, aby stwierdzić, że leżą one po stronie przedsiębiorstwa należy wskazać, jakie standardy utrzymania urządzeń zostały naruszone. Przedmiotem badania w trakcie postępowania w trybie art.56 ust.1 pkt 10 i 12 ustawy Prawo energetyczne jest stan sieci, nie zaś konkretna awaria w sieci. Należało zatem zbadać racjonalność i zachowanie należytej staranności przez powoda w podejściu do kwestii awaryjności i wymiany izolatorów i prawdziwości jego twierdzeń w tym zakresie oraz określić powszechną praktykę w zakresie utrzymywania sieci elektroenergetycznych w należyтым stanie technicznym. Rozległość awarii wyniknęła z pewnego ciągu zdarzeń o charakterze technicznym - uszkodzenie izolatorów jest związane z wyłączeniem określonego systemu zabezpieczeń. Ocenę, zatem głównej kwestii przedmiotowej sprawy należy, zatem odnosić nie tylko do problemu wymagań jakościowych postępowania z izolatorami, ale także uwzględnić jej niezbędną konkretyzację przez specjalistyczne techniczne wyjaśnienie ewentualnych zaniedbań w zakresie systemu zabezpieczeń.

Sąd Apelacyjny wskazał, że Sąd pierwszej instancji, przy ponownym rozpatrzeniu sprawy winien uwzględnić wskazania co do konieczności dopuszczenia dowodu z opinii biegłego na okoliczności wskazane w zgłoszonych uprzednio wnioskach dowodowych w odwołaniu od decyzji Prezesa URE i doprecyzowanych w apelacji w takim zakresie, w jakim służą wyjaśnieniu zasadniczej kwestii odnoszącej się do dopełnienia przez przedsiębiorstwo energetyczne obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 Prawa energetycznego dotyczącego utrzymywania zdolności urządzeń, instalacji i sieci do realizacji zaopatrzenia w energię w sposób ciągły i niezawodny przy zachowaniu obowiązujących wymagań jakościowych.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 1 marca 2013r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił decyzję Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 21 listopada 2005 r.;

zasądził od pozwanego tytułem zwrotu kosztów procesu : na rzecz powoda kwotę 3.200 zł , na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 3.130 zł , na rzecz zainteresowanego (...) Towarzystwa (...) w P. kwotę 2.656,78 zł .

W motywach tego rozstrzygnięcia wskazano na następujące ustalenia faktyczne i ich ocenę prawną. Dnia 22 listopada 2004 r. w W. wystąpiła awaria systemowa w sieci powoda, która zapoczątkowana została zwarcie w stacji 110/15 kV (...). Bezpośrednią przyczyną tej awarii było zerwanie się w stacji (...) dwóch ceramicznych izolatorów długopniowych typu (...) -rok produkcji 1968r, na których zawieszona była faza T oszynowania pola 110 kV łącznika szyn. W obu izolatorach, uległa zniszczeniu część ceramiczna na krawędzi kołpaków od strony szyn 110 kV .

W sieci (...) na liniach 110 i 220 kV w dacie wystąpienia awarii w stacjach i na liniach napowietrznych zamontowanych było około 13.500 izolatorów serii (...) i (...) wyprodukowanych z materiału ceramicznego 110.

W latach 1995-2004 w sieci (...) S.A. odnotowano 7 przypadków samoistnych zerwań na liniach napowietrznych i 8 zerwań na stacjach 110/15 kV. Wszystkie odnotowane przypadki samoistnych zerwań izolatorów na stacjach dotyczyły wyłącznie stacji (...). Daje to awaryjność na poziomie 0,0011%. Po zerwaniach tych izolatorów przeprowadzano wymianę izolatorów całego pola lub sekcji układu szyn. Zerwania na stacjach w tym okresie były źródłem jedyni 2 zakłóceń w pracy sieci. (...) systematycznie dokonywał wymiany izolatorów (...) i (...) w ramach modernizacji sieci. Wymiany te były dokonane na liniach 110 kV: do stacji M., M. -M., EC Ż. - (...) G., EC Ż.-W., M. T..

Stacja (...) także była w planach modernizacji na rok 2005, jednak po awarii z 22 listopada 2004r przeprowadzono wymianę izolatorów całości stacji oraz rozpoczęto budowę nowej stacji. Wymiana wszystkich wykorzystywanych przez (...) izolatorów typu (...) i (...) była zaplanowana do końca 2013r.

Sąd Okręgowy uznał, że awaria z dnia 22 listopada 2004r nie była skutkiem nieutrzymywania w należyтым stanie technicznym obiektów, instalacji i urządzeń.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym oraz sądowym oraz w oparciu o opinię biegłego W. S. (1).

Oceniając opinię opracowaną przez biegłego, podniesiono że opinia ta w sposób wyczerpujący, w oparciu o wiedzę i duże doświadczenie biegłego wyjaśniła, że zaistnienie awarii w sieci powoda w listopadzie 2004r nie było wynikiem naruszenia przez powoda obowiązku utrzymania sieci w należyтым stanie technicznym.

Uznano, że opinia ta w sposób przekonywujący wyjaśniła, że nie stanowiło takiego zaniedbania ani niedokonywanie przed dniem awarii wymiany izolatorów typu (...) i (...) ani też, że zastosowany na stacji (...) system zabezpieczeń nie mógł być podstawą stawianego powodowi zarzutu zaniedbania.

Podkreślono, że producenci izolatorów nie określają ich żywotności, po której bezwzględnie nastąpić musi ich wymiana. Dlatego to jedynie ich faktyczna awaryjność pozwala na określenie czasu wymiany izolatorów na nowe. W odniesieniu do tego typu izolatorów biegły wskazywał, że współczynnik ich awaryjności wynosił 11×10^{-5} , zaś o złej jakości izolatorów świadczy awaryjność na poziomie 50×10^{-5} . Oznacza to, że nie istniała konieczność interwencyjnej wymiany wszystkich tego typu izolatorów i to nie tylko na stacji (...) ale w całej sieci powoda i właściwe było działanie polegające na planowej, systematycznej wymianie izolatorów, których żywotność biegły szacował na 30-50 lat.

Odnosząc się do tez postawionych przez Instytut (...) wskazujących na 15-20 letni żywot izolatorów, podzielono zdanie biegłego, że opinia Instytutu błędnie, bo na podstawie badania 2 sztuk izolatorów, odniosła się do wszystkich wyrobów tego typu, co jak pokazuje praktyka była nieuzasadnione.

W ocenie Sądu biegły W. S. wykazał, że nie było potrzeby wymiany izolatorów (...) i (...) zainstalowanych w sieci powoda, w tym na stacji (...) tylko ze względu na okres eksploatacji, czy też nadmierną ich awaryjność (bo takiej nie było). Zatem prawidłowe było działanie powoda polegające na planowej, w oparciu o ocenę stanu technicznego sieci, wymianie izolatorów w ramach modernizacji sieci (także w odniesieniu do stacji (...)).

Podkreślono, że to stanowisko biegłego nie było odosobnione, gdyż zgromadzone na etapie postępowania administracyjnego stanowiska specjalistów z dziedziny zabezpieczeń w energetyce, zdają się także potwierdzać tezy opinii sądowej. Podano, że między innymi L. B. w opracowaniu znajdującym się w aktach postępowania administracyjnego (k. 28v) stwierdził, że sam znaczny wiek izolatora nie jest jednoznacznym wyznacznikiem konieczności wymiany izolatorów, gdyż „procesy starzeniowe nie przebiegają identycznie w całej populacji izolatorów, mają znaczny udział przypadkowości”, choć wskazuje, że według danych statystycznych po okresie 20 lat następuje wzmożona awaryjność izolatorów z masy ceramicznej 110, nieco później wykonanych z masy 120. Izolatory z masy 130 są trwalsze (50 lat).

Podniesiono, że „Analiza przyczyn uszkodzenia izolatorów oszynowania rozdzielni 110 kV stacji (...)” sporządzona w marcu 2005r przez Instytut (...) nie podważa prawidłowych wniosków opinii biegłego sądowego. Wskazano, że Instytut (...) bez przeprowadzania szczegółowych badań materiałowych na konkretnych uszkodzonych w stacji (...) izolatorach wysnuł wniosek, że ich materiał uległ zesterzeniu. Instytut na stronie 9 i 10 opracowania odwołał się do ogólnego widoku przełamu izolatorów i badań z lat 80-tych przeprowadzonych według wówczas obowiązujących norm. Takie jednak wnioski nie były uzasadnione, jeśli się weźmie pod uwagę fakt, że awaryjność izolatorów po upływie 20 lat przyjętych przez Instytut jako „czas życia” była znacznie niższa. Także fakt ich dosyć powszechnego występowania w sieci zarówno powoda jak i innych przedsiębiorstw energetycznych potwierdza stosunkowo małą

awaryjność. Tak więc faktyczne wskazanie przez Instytut na materiałowo-technologiczną przyczynę awarii izolatorów podczas awarii ani nie zostało poparte szczegółowymi badaniami konkretnych izolatorów ani też całej populacji faktycznie wykorzystywanych w sieci izolatorów, i nie dawało tym samym podstaw do przyjęcia, że eksploatacja izolatorów przez okres dłuższy niż 15-20 lat obarczona jest takim ryzykiem zerwania, że konieczne było dokonanie ich wymiany po upływie określonego przez Instytut czasu. Jako słuszny uznano pogląd biegłego, że dane odnoszące się do dużej awaryjności izolatorów (...) i (...) nie mogły odnosić się do tych, które pomimo znacznego okresu ich eksploatacji, nadal były wykorzystywane w sieci. Podobnie oceniono wnioski „Analizy przyczyn rosnącej uszkodzalności izolatorów długopniowych oraz możliwości ich użytkowania w sieciach 220 i 110 kV” sporządzonej w 1987r przez Instytut (...) – Zakład (...) (k.296 i następane akt adm.)

Jej wnioski wskazywały, że w omawianych izolatorach należy się spodziewać już po kilkunastu latach eksploatacji starzeniowej degradacji porcelany, co prowadzi do wzrastającej intensywności uszkodzeń samoistnych, zwłaszcza pęknięcia przy mrozie (k.305v akt adm.). Tymczasem dane o liczbie uszkodzeń wskazują, że z upływem lat odsetek tej awaryjności malał a nie wzrastał (np. dane pochodzące od Zakładu (...) S.A. wskazują, że na około 5000 zainstalowanych izolatorów tego typu, także pochodzących z centralnie realizowanych zakupów na przełomie lat 60 i 70, uszkodzalność w latach 2002-2004, wyniosła odpowiednio 0, 4 i 3 sztuki izolatorów w skali każdego roku -k.312 akt administracyjnych).

Sąd Okręgowy podzielił także pogląd wyrażony w opinii sądowej W. S. (1) , że brak zabezpieczenia różnicowego w stacji (...) nie stanowił nieprawidłowości, chociaż posiadanie takiego zabezpieczenia uelastyczyłoby pracę tej stacji. Zabezpieczenie liniowe, które było zastosowane w stacji (...) było prawidłowe z punktu widzenia wiedzy inżynierskiej i projektowej a jego zastosowanie było zgodne i nadal jest zgodne z Instrukcją Ruchu i Eksploatacji Sieci Przesyłowej powoda zatwierdzoną przez Prezesa URE.

Odnosząc się do twierdzeń pozwanego , że powód nie przedstawił dowodów w postaci kart oględzin i wykonawstwa robot, protokołów oceny stanu technicznego, kart oględzin stacji, protokołu pomiaru uziemienia stacji, które pozwoliłyby ocenić staranność przy eksploatacji sieci, Sąd pierwszej instancji podniósł , że nieprzedstawienie tych dokumentów nie może być oceniane jako dowód braku staranności w utrzymaniu sieci. Stwierdzono, że to Prezes URE jako wywodzący z tych dokumentów skutki prawne winien je zgłosić jako środki dowodowe w sprawie. Dopiero odmowa przedstawienia tych dokumentów pomimo żądania strony przeciwnej mogłaby w korelacji z innymi dowodami stanowić podstawę do wyciągnięcia wniosków dotyczących braku staranności, na co zezwala przepis art. 233 k.p.c.

Wskazano , że jak wyjaśnił biegły okresowe organoleptyczne, powierzchniowe przeglądy i oględziny izolatorów nie dają podstaw także do interwencyjnej wymiany a jedynie planowej, co też powód czynił. Także cytowany wyżej L. B. wskazywał, że badania eksploatacyjne w odniesieniu do izolatorów nie są skuteczne dla oceny stanu izolatorów, zaś profilaktyczna wymiana izolatorów pniowych powinna być podejmowana na podstawie znajomości wieku izolatorów i oceny skutków ich zerwania dla bezpieczeństwa ludzi i pracy sieci.

Zaznaczono , że podstawę nałożonej zaskarżoną decyzją kary pieniężnej na powoda stanowił przepis art. 56 ust 1 pkt 10 ustaw prawo energetyczne, w myśl którego karze pieniężnej podlega ten kto nie utrzymuje w należytych stanie technicznym obiektów, instalacji i urządzeń.

Podano , że obowiązek utrzymania zdolności urządzeń, instalacji i sieci do realizacji dostaw paliw lub energii w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu obowiązujących wymagań jakościowych przez przedsiębiorstwo energetyczne zajmujące się przesyłaniem i dystrybucją energii do odbiorców wynika z treści art. 4 ust 1 pe. Obowiązek ten ma charakter publicznoprawny w tym znaczeniu, że zostaje nałożony w interesie publicznym, celem zapewnienia odpowiednich warunków do stałego zaspokajania przez przedsiębiorstwa energetyczne podstawowych potrzeb społecznych, do których należy zaopatrzenie w energię elektryczną. Jest on konieczny do zapewnienia realizacji celów Prawa energetycznego oraz funkcjonowania systemu energetycznego .

Rozstrzygając sprawę wskazano, że to na organie, który wydał zaskarżoną decyzję spoczywa ciężar dowodu co do wykazania nieprawidłowego zachowania adresata decyzji-powoda, w tym także wszystkich okoliczności, które doprowadziły do takiej oceny zachowania przedsiębiorcy.

Podkreślono, że jeśli powód wykaże w toku procesu, że zaprezentowane przez organ dowody nie pozwalają na konkluzję taką jak w decyzji, to rzeczą sądu nie jest zastąpienie organu i przeprowadzenie postępowania od początku a jedynie ocena legalności decyzji i w zależności od przewidzianych prawem możliwości bądź zmiana decyzji bądź uchylenie jej. Zaś w sytuacji, gdy organ stosowanych dowodów nie dostarczył i decyzja nie znajduje odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym, na odwołującym się nie spoczywa ciężar przeprowadzenia dowodu przeciwnego. Ponadto wskazano na prezentowaną w orzecznictwie Sądu Najwyższego koncepcję, iż weryfikacja sądowa decyzji regulatorów dotyczących nałożenia kary na przedsiębiorcę powinna odbywać się z uwzględnieniem standardów obowiązujących w prawie karnym ze względu na konieczność zapewnienia skuteczności w polskim porządku prawnym Europejskiej Konwencji Praw Człowieka (tak SN w wyroku z 14.04.2010r w sprawie III SK 1/10, z dnia 1.06.2010 w sprawie III SK 5/10, z 21.09.2010 w sprawie III SK 8/10, z 21.10.2010 w sprawie III SK 7/10, z dnia 10.11.2010 w sprawie III SK 27/08, z dnia 21.04.2011 w sprawie III SK 45

Analiza zgromadzonych w sprawie dowodów, w ocenie Sądu pierwszej instancji, nie uzasadnia postawienia powodowi zarzutu jak w decyzji Prezesa URE. Zważono, że Prezes URE utożsamiał wystąpienie w dniu 22 listopada 2004r w W. awarii w sieci powoda z brakiem właściwego utrzymaniu obiektów instalacji i urządzeń przez powoda. Podkreślono, że sam fakt wystąpienia awarii nie jest synonimem nie utrzymywania sieci w należytym stanie.

Uznano, że przerwa w zaopatrzeniu w energię elektryczną nie była efektem zaniedbania przez powoda obowiązku o jakim mowa w art 4 ust 1 pe. Odwołując się do dowodu z opinii biegłego sądowego stwierdzono, że fakt uszkodzenia podczas awarii izolatorów (...) i (...) nie stanowił wystarczającej podstawy do przyjęcia, że izolatory te winny być wymienione wcześniej. Podkreślono, że niedokonanie wymiany izolatorów nie było brakiem należytej staranności powoda, gdyż doświadczenie wynikające ze stosunkowo niskiej awaryjności izolatorów, które przeżyły „krytyczny” czas używalności w pierwszych 15-20 latach pozwalało na przyjęcie, że czas przeżycia izolatorów jest znacznie dłuższy niż 15-20 lat.

W tych okolicznościach za racjonalne i uzasadnione stopniem awaryjności izolatorów uznano podejście powoda do wymiany izolatorów (...) i (...), realizowanej jako wymiana planowa, rozłożona w czasie ze względów ekonomicznych i dopuszczalnych przerw w dostawie energii. Zaznaczono, że koszty modernizacji, w tym także wymiany izolatorów, czy wymiany zabezpieczeń na nowocześniejsze, w ostatecznym rozrachunku pokrywane są przez końcowych odbiorców energii, gdyż nakłady inwestycyjne uwzględniane są w zatwierdzanych przez Prezesa URE taryfach. Zatem skumulowanie w krótkim czasie wymiany wszystkich tego typu izolatorów nie miało racji bytu także z tego względu. Realizowanie przez powoda modernizacji sieci, zmierzające do sukcesywnego zastępowania izolatorów (...) i (...) nowymi izolatorami, jako zadanie inwestycyjne mogło następować stopniowo nie skokowo. Zdaniem tego Sądu brak podstaw do przyjęcia, że awaria 2 spośród kilkunastu tysięcy izolatorów tego typu, stanowiła o nieutrzymywaniu przez powoda sieci w należytym stanie technicznym. Podobnie także stosowanie zabezpieczeń liniowych zamiast bardziej nowoczesnych zabezpieczeń różnicowych nie mogło w świetle opinii biegłego być uznane za naruszenie obowiązku utrzymania zdolności urządzeń, instalacji i sieci w należytym stanie, gdyż będące synonimem postępu w zabezpieczeniach- zabezpieczenia różnicowe, także powinny być wdrażane sukcesywnie, jak wszelkie inne nowości techniczne w innych sferach życia. Nie można więc było postawić powodowi i w tym zakresie zarzutu naruszenia art. 4 ust 1 pe, skoro zastosowane na stacji (...) zabezpieczenie spełniało standardy w dziedzinie zabezpieczeń.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że skoro przedsiębiorstwo powoda spełniało obowiązujące wymagania jakościowe, przy utrzymywaniu sieci w należytym stanie i brak było po jego stronie zaniedbań w analizowanym zakresie, to brak jest podstaw do zastosowania wobec niego sankcji z art. 56 ust 1 pkt 10 pe jaka jest nałożenie kary pieniężnej.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany zaskarżając go w całości i podnosząc następujące zarzuty:

I. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy:

1) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 285 k.p.c., poprzez przekroczenie

granic swobodnej oceny dowodów polegające na dokonaniu ustaleń w oparciu o opinię biegłego, która to opinia nie spełnia wymogów wiarygodności jako nielogiczna i niemiarodajna oraz nieoparta na dokumentacji źródłowej w postaci dokumentacji eksploatacyjnej, tj. kart oględzin i kart przeglądu

która analiza była konieczna dla ustalenia istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych w konsekwencji Sąd dokonał ustaleń sprzecznych z zebrany materiał dowodowy uznając, że zaistnienie awarii w sieci Powoda w listopadzie 2004 r. nie było wynikiem naruszenia przez Powoda publicznoprawnego obowiązku utrzymania sieci w należyłym stanie technicznym,

2) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu, że wnioski dotyczące żywotności izolatorów wynikające z analiz i opracowań naukowych, w szczególności z „Analizy przyczyn uszkodzenia izolatorów oszynowania rozdzielni 110 kV stacji (...)” Instytutu (...) w W. z marca 2005 r. nie były uzasadnione z tego powodu, że awaryjność izolatorów po upływie lat przyjętych przez Instytut jako „czas życia” była zdaniem Sądu znacznie niższa podczas gdy wszystkie odnotowane przypadki samoistnych zerwań izolatorów stacjach dotyczyły wyłącznie stacji (...), co wskazuje na znaczną awaryjność tej stacji oraz znajdujących się w niej urządzeń i instalacji;

3) art. 229 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie istotnej dla sprawy okoliczności, przyznania przez Powoda, że już w połowie lat 90 ubiegłego wieku dokonał demontażu wyeksploatowanego i zawodnego zabezpieczenia szyn w stacji (...)

4) art. 230 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie okoliczności dotyczącej niezakwestionowania przez Powoda okoliczności dysponowania przez niego dokumentami eksploatacyjnymi, tj. kart oględzin i wykonania robót; protokołów oceny stanu technicznego, kart oględzin stacji, protokołu pomiaru uziemienia stacji, mogącymi świadczyć o jego staranności w realizacji publicznoprawnego obowiązku utrzymania sieci w należyłym stanie technicznym, określonego w art. 4 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne,

5) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak odniesienia się do okoliczności odmówienia mocy dowodowej pozostałym dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy, w szczególności opracowań i analiz sporządzonych bezpośrednio po awarii w miejscu jej zaistnienia,

II naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1) art. 6 k.c., poprzez nieprawidłowy rozkład ciężaru dowodu, polegający na przyjęciu, że to na pozwanym (organie) który wydał zaskarżoną decyzję spoczywa ciężar dowodu co do wykazania nieprawidłowego zachowania Powoda, w tym także wszystkich okoliczności, które doprowadziły do takiej oceny zachowania, niezależnie od tego czy były one kwestionowane przez Powoda i czy przedstawił on jakikolwiek dowód przeciwny co do twierdzeń pozwanego, co miało istotny wpływ na wynik sprawy,

2) art. 6 k.c. w związku z art. 4 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, poprzez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, iż ciężar dowodu w kwestii realizacji publicznoprawnego obowiązku utrzymywania sieci w należyłym stanie spoczywa na organie regulacyjnym, a w konsekwencji uznanie, że niewykazanie przedmiotowej okoliczności przez pozwanego skutkuje przyjęciem, że Powód utrzymywał sieć w należyłym stanie technicznym,

3) art. 4 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że o należyłym stanie technicznym sieci Powoda świadczy jej ogólna awaryjność; tymczasem przy ocenie wykonania

publicznoprawnego obowiązku określonego powyższym przepisem powinien być brany pod uwagę zarówno ogólny stan sieci jak i stan jej poszczególnych elementów,

4)art. 56 ust. 1 pkt 10 i pkt 12 w związku z art. 4 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne poprzez ich niezastosowanie, a także poprzez przyjęcie, że Powód nie naruszył obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 tej ustawy, jak również obowiązku wynikającego z koncesji na dystrybucję energii elektrycznej, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem powyższych przepisów.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez oddalenie odwołania od decyzji Prezesa URE z dnia 21 listopada 2005 r., znak: (...)

Ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Okręgowemu w Warszawie - Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów do po rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył , co następuje:

Apelacja strony pozwanej nie jest zasadna i dlatego nie mogła odnieść skutku.

Ustalenia faktyczne poczynione w sprawie Sąd Apelacyjny w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu naruszenia 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 285 k.p.c., polegającego na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie ustaleń w oparciu o opinię biegłego, która to opinia nie spełnia wymogów wiarygodności jako nielogiczna i niemiarodajna oraz nieoparta na dokumentacji źródłowej w postaci dokumentacji eksploatacyjnej, tj. kart oględzin i kart przeglądu oraz uznaniu, że wnioski dotyczące żywotności izolatorów wynikające z analiz i opracowań naukowych , w szczególności z „Analizy przyczyn uszkodzenia izolatorów oszynowania rozdzielni 110 kV stacji (...)” Instytutu (...) w W. z marca 2005 r. nie były uzasadnione należy wskazać , że zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie.

Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu(por. wyrok SN

z dnia 8 kwietnia 2009 r. II PK 261/08).

Wbrew twierdzeniom strony skarżącej biegły dr hab. inż. W. S. (1) na rozprawie w dniu 13 lutego 2013r. szczegółowo odpowiadał na wszystkie pytania i wątpliwości pełnomocników stron co do treści i wniosków zawartych w opracowanej przez niego opinii. Z protokołu tej rozprawy wynika , że po przesłuchaniu biegłego strony oświadczyły , że nie składają dalszych wniosków dowodowych. W szczególności nie złożono wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego ani też nie zgłoszono żadnych zastrzeżeń do protokołu w trybie art.162 k.p.c.(k.1531-1538 akt). Opinia opracowana przez biegłego zawierała odpowiedzi na pytania zawarte w postanowieniu z dnia 14 lutego 2012r. o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu eksploatacji i utrzymania sieci elektroenergetycznych na okoliczność ustalenia , czy powodem awarii , która miała miejsce w dniu 22 listopada 2004r. w W. były zaniedbania przedsiębiorstwa energetycznego polegające na nie utrzymywaniu w należyтым stanie technicznym obiektów , instalacji i urządzeń , a także czy urządzenia instalacji i sieci służące do realizacji przesyłu energii były zdolne do realizacji zaopatrzenia w energię w sposób ciągły i niezawodny przy zachowaniu obowiązujących wymogów jakościowych. Gołosłowne kwestionowanie przez apelującego tej opinii jako niewiarygodnej, nielogicznej i niemiarodajnej oraz nieopartej na dokumentacji źródłowej w postaci dokumentacji eksploatacyjnej, tj. kart oględzin i kart przeglądu nie ma żadnego uzasadnienia i stanowi w istocie podważanie kompetencji biegłego oraz polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu pierwszej instancji. Dodatkowo należy przypomnieć, że na osobę biegłego W. S. – profesora Politechniki (...), specjalisty w zakresie eksploatacji i utrzymania sieci elektroenergetycznych zgodziły

się obie strony na rozprawie w dniu 10 stycznia 2012r. (k.1215 akt) . Co do z analiz i opracowań naukowych , w szczególności „Analizy przyczyn uszkodzenia izolatorów oszynowania rozdzielni 110 kV stacji (...)” Instytutu (...) w W. z marca 2005 r. podkreślenia wymaga, że zostały one opracowane tylko dla wyjaśnienia przyczyn awarii w stacji (...) i nie obejmowały swoim zakresem oceny utrzymywania w należyтым stanie technicznym obiektów , instalacji i urządzeń , a także oceny czy urządzenia instalacji i sieci służące do realizacji przesyłu energii były zdolne do realizacji zaopatrzenia w energię w sposób ciągły i niezawodny przy zachowaniu obowiązujących wymogów jakościowych, a zatem nie mogą być podstawą ustaleń w niniejszej sprawie , która dotyczy odpowiedzialności publicznoprawnej przedsiębiorstwa dystrybucji energii elektrycznej za nieprzestrzeganie obowiązku polegającego na utrzymaniu w należyтым stanie technicznym obiektów, instalacji i urządzeń.

Także zarzuty naruszenia art. 229 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie

przyznania przez Powoda, że już w połowie lat 90 ubiegłego wieku dokonał demontażu wyeksploatowanego i zawodnego zabezpieczenia szyn w stacji (...) oraz art 230 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie niezakwestionowania przez Powoda okoliczności dysponowania przez niego dokumentami eksploatacyjnymi, tj. kart oględzin i wykonania robót; protokołów oceny stanu technicznego, kart oględzin stacji, protokołu pomiaru uziemienia stacji, nie mogły odnieść skutku bowiem okoliczności te nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Jak już wyżej wskazano przedmiotem niniejszego postępowania nie było analizowanie przyczyny pojedynczej awarii w sieci powoda ale czy w związku z tym zdarzeniem zachodzi odpowiedzialność publicznoprawnej przedsiębiorstwa dystrybucji energii elektrycznej za nieprzestrzeganie obowiązku polegającego na utrzymaniu w należyтым stanie technicznym obiektów, instalacji i urządzeń.

Podkreślenia wymaga , że zaistnienie awarii powodującej określoną przerwę w wykonywaniu obowiązku przedsiębiorstwa energetycznego zaopatrywania w energię nie jest wystarczająco pewnym weryfikatorem tego obowiązku. Nie każda przerwa zaopatrzenia w energię (awaria) jest następstwem zaniedbania obowiązku utrzymania obiektów, instalacji i urządzeń w należyтым stanie technicznym w rozumieniu przepisu ustalającego odpowiedzialność publicznoprawną. Nie można całkowicie wyizolować część infrastruktury bezpośrednio „uczestniczącej” w przedmiotowej awarii i tylko w jej obrębie poszukiwać odpowiedzi na rozwiązanie podstawowego problemu sprawy. Zagadnienie zupełności dokumentacji eksploatacyjnej zostało omówione wyżej w kontekście fachowości i zupełności opinii opracowanej przez biegłego W. S..

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak odniesienia się do okoliczności odmówienia mocy dowodowej pozostałym dokumentom zgromadzonym w aktach sprawy, w szczególności opracowań i analiz sporządzonych bezpośrednio po awarii w miejscu jej zaistnienia, nie mógł odnieść skutku. Po pierwsze opracowania i analizy sporządzone bezpośrednio po awarii w miejscu jej zaistnienia odnoszą się jedynie do oceny przyczyn awarii a nie do całej infrastruktury sieci powoda.

Po drugie uzasadnienie wyroku sporządzane jest po wydaniu wyroku, stąd z reguły wady uzasadnienia polegające na niewypełnieniu wymagań określonych w art. 328 § 2 k.p.c. nie mogą być uznane za wpływające na wynik sprawy. Przyjmuje się jednakże, że wpływ taki może być przypisany takiemu naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c., które sprawia, że nie jest możliwe dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku(por. wyrok SN z dnia 7 kwietnia 2011 r. I UK 357/10).

W niniejszej sprawie uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera elementu konstrukcyjne określone w art.328§2 k.p.c. i poddaje się kontroli instancyjnej.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia zawartej w art.6 k.c. zasady rozkładu ciężaru dowodu art. 6 k.c., poprzez nieprawidłowy, zdaniem apelującego, rozkład ciężaru dowodu, polegający na przyjęciu, że to na pozwanym (organie) który wydał zaskarżoną decyzję spoczywa ciężar dowodu co do wykazania nieprawidłowego zachowania powoda, w tym także wszystkich okoliczności, które doprowadziły do takiej oceny zachowania powoda, Sąd Apelacyjny stwierdza, że nie jest on zasadny. Przedmiotem niniejszego postępowania jest stwierdzenie , czy powód naruszył określone przepisy prawa energetycznego wskazane w zaskarżonej decyzji , zatem to na pozwanym ciąży obowiązek wykazania

takiego naruszenia. Dowody zebrane w toku postępowania administracyjnego są wykorzystywane w postępowaniu sądowym ale strony mogą i powinny (w razie takiej potrzeby procesowej) powoływać kolejne dowody na poparcie swojego stanowiska.

Także zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne, poprzez uznanie, że o należyтым stanie technicznym sieci powoda świadczy jej ogólna awaryjność; tymczasem przy ocenie wykonania publicznoprawnego obowiązku określonego powyższym przepisem powinien być brany pod uwagę zarówno ogólny stan sieci jak i stan jej poszczególnych elementów, nie zasługuje na uwzględnienie. Wbrew zarzutom strony skarżącej przedmiotem badania Sądu w niniejszej sprawie(w tym zakresie opinii biegłego) objęty był zarówno stan sieci powoda, jak i stan jej poszczególnych elementów. Biegły W. S. w swojej opinii jednoznacznie stwierdził , że sieć elektroenergetyczna powoda była zdolna do zaopatrzenia w energię w sposób ciągły i niezawodny, z zachowaniem obowiązujących wymogów jakościowych. Stopień niezawodności zaopatrzenia odbiorców w energię był adekwatny do osiągniętych wartości wskaźników awaryjności, które należały do jednych z najkorzystniejszych w kraju. Wyłącznie na podstawie faktu używania izolatorów typu (...) i (...) w stacji (...) przez okres 37 lat nie można wnioskować, że stan techniczny obiektów i instalacji sieci dystrybucyjnej powoda był w nienależyтым stanie. Wskaźnik awaryjności przedmiotowych izolatorów eksploatowanych przez powoda uzasadniał podjęcie działań polegających na planowej wymianie izolacji o podwyższonej awaryjności i taka sukcesywna wymiana izolatorów (...) i (...) była prowadzona przez powoda od 2002r. Zastosowanie zabezpieczenia różnicowego do ochrony szyn zbiorczych rozdzielni przed skutkami zwarć wieloprądowych byłoby korzystniejsze z punktu widzenia ograniczenia zasięgu awarii ale ówczesny system zastosowanej automatyki zabezpieczeniowej chroniący szyny zbiorcze rozdzielni (...) za pomocą nastaw pierwszych stref zabezpieczeń odległościowych na drugich końcach linii było w kraju dopuszczone do zastosowania i stosowane w wielu węzłach sieciowych(k.1397-1398 akt).

Zawarty w apelacji zarzut naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 10 i pkt 12 w związku z art. 4 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne poprzez ich niezastosowanie, a także poprzez przyjęcie, że powód nie naruszył obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 tej ustawy, jak również obowiązku wynikającego z koncesji na dystrybucję energii elektrycznej, co w konsekwencji doprowadziło do uznania, iż zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem powyższych przepisów w świetle przedstawionych wyżej ustaleń i wniosków nie mógł odnieść skutku.

W sprawie skutecznie wykazano , że powód utrzymywał sieć elektroenergetyczną w należyтым stanie, nie naruszył obowiązku określonego w art. 4 ust. 1 tej ustawy, jak również obowiązku wynikającego z koncesji na dystrybucję energii elektrycznej, a zatem nie było podstaw do wydania zaskarżonej decyzji i nałożenia na powoda kary pieniężnej.

Dodatkowo należy zaznaczyć , że mimo , że przedmiot decyzji Prezesa URE nie dotyczy całości „obiektów, instalacji i urządzeń”, za które odpowiada powodowe przedsiębiorstwo energetyczne - dotyczy tylko ściśle określonych części infrastruktury powoda - to nie można całkowicie wyizolować część infrastruktury bezpośrednio „uczestniczącej” w przedmiotowej awarii i tylko w jej obrębie poszukiwać odpowiedzi na rozwiązanie podstawowego problemu sprawy.

W związku z tym ograniczenie się do ustalenia wymaganej od przedsiębiorstwa staranności w zakresie „postępowania z izolatorami typu (...)” tylko w odniesieniu do tych z nich, które uczestniczyły w przedmiotowej awarii, z pominięciem szerszego problemu eksploatacji tego typu izolatorów zostało uznane za nieprawidłowe . Ponadto w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji w ogóle nie wskazuje się zastrzeżeń do stosowanych zabezpieczeń w sieci powoda(brak zabezpieczeń różnicowych). Okoliczności te zostały podniesione dopiero w toku postępowania sądowego. Abstrahując od wyjaśnienia tej okoliczności i uznania, że zabezpieczenia sieciowe stosowane przez powoda były dopuszczalne , podkreślenia wymaga , że nie można na tym etapie postępowania zmieniać ustaleń faktycznych stanowiących podstawę wydania zaskarżonej decyzji.

W tym stanie rzeczy apelacja strony pozwanej ,jako pozbawiona uzasadnionych podstaw nie mogła odnieść skutku.

Mając to wszystko na uwadze , na podstawie art.385 k.p.c. orzeczono , jak na wstępie.

O kosztach postępowania apelacyjnego postanowiono na podstawie art.98 k.p.c. i 107 k.p.c. w związku z art.108§1 k.p.c. stosownie do zasady finansowej odpowiedzialności stron za wynik procesu oraz uznając udział interwenienta ubocznego za uzasadniony i przydatny w sprawie.